

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 5Stk/11/2022
Identifikačné číslo spisu: 1020200271
Dátum vydania rozhodnutia: 28. júna 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Vališ
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1020200271.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu: VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o., IČO: 31 341 438, so sídlom Vajnorská 98, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Elena Štefančíková, advokátka, Veternicová 1, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Tomášikova 46, 832 05 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP1-2019/129080-002 zo 6. decembra 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/42/2020-60 z 23. februára 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/42/2020-60 z 23. februára 2022 z r u š u j e a v e c v r a c i a Správnemu súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 2S/42/2020-60 z 23. februára 2022 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. OU-BA-OOP1-2019/129080-002 zo 6. decembra 2019 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) ako aj rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií (ďalej aj len „prvostupňový orgán“) č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 z 16. septembra 2019 a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 165,00 € podľa § 149 ods. 1 a § 148 ods. 14 písm. b/ piateho bodu zákona č. 106/2018 Z.z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 106/2018 Z.z.“) na tom skutkovom základe, že žalobca nesplnil povinnosť podľa § 45 ods. 1 písm. b/ druhého bodu v spojení s § 117 ods. 1 zákona č. 106/2018 Z.z. bez vyzvania a na vlastné náklady podrobiť v ustanovených lehotách vozidlo VOLKSWAGEN Passat Comfortline 2,0 TDI 103kW, VIN: O., EČV: F., emisnej kontrole pravidelnej spôsobom a v rozsahu ustanovenom všeobecne záväzným predpisom, čím sa ako prevádzkovateľ vozidla dopustil správneho deliktu.

2. Podstatou argumentácie žalobcu bolo, že v rozhodnom čase nebol prevádzkovateľom vozidla, ktorému zo zákona č. 106/2018 Z.z. vyplýva povinnosť podrobiť vozidlo emisnej kontrole, pretože toho času nebol jeho vlastníkom ani vlastníkom určeným držiteľom vozidla, zapísaným v osvedčení o evidencii časť I. a II. Vlastníkom a držiteľom vozidla bola toho času spoločnosť Autosalon Klokočka Centrum a.s., ktorá v postavení kupujúceho nadobudla vlastnícke právo k motorovému vozidlu na základe kúpnej zmluvy prevzatím od žalobcu v postavení predávajúceho dňa 05. júna 2013, pričom spoločnosť Autosalon Klokočka Centrum a.s. bola ako vlastníčkov evidovaná v príslušnej evidencii vozidiel v Českej republike odo dňa 14. júna 2013. Namietal, že evidencie vozidiel, ktorou argumentoval žalovaný má len deklaratórny charakter a nemožno z nej odvodzovať právne postavenie zapísaných osôb, pričom táto podľa žalobcu teda nepreukazovala, že v rozhodnom čase bol skutočným vlastníkom a držiteľom žalobca, resp. prevádzkovateľom v právnom zmysle slova. Nesúhlasil a argumentáciou žalovaného, že prepis vozidla má konštitutívny účinok a je administratívnym záverečným procesom prevodu vlastníctva tak, ako k tomu prichádza napr. rozhodnutím o vklade do katastra pri prevode vlastníctva nehnuteľností a namietal, že nadobudnutie vlastníckeho práva k hnutelnej veci nie je podmienené akýmkoľvek evidenčným úkonom, napr. intabuláciou vlastníckeho práva do evidencie vozidiel, pre nadobudnutie, resp. dokončenie prevodu vlastníckeho práva k hnutelnej veci, t.j. napr. k motorovému vozidlu, nie je potrebná žiadna evidencia do akéhokoľvek registra. Preto podľa žalobcu zápis do evidencie príslušného dopravného inšpektorátu Policajného zboru SR, nie je z hľadiska prevodu vlastníckeho práva relevantný, pretože nemá vo vzťahu k vzniku, zmene či zániku vlastníckeho práva konštitutívne účinky.

3. Žalovaný argumentoval tým, že občiansky zákonník je vo vzťahu k zákonu č. 106/2018 Z. z. lex generalis. a ak je v právnom predpise kogentné ustanovenie, podľa ktorého je prevádzkovateľom ten, kto je uvedený v osvedčení o evidencii časť I a časť II ako vlastníčkov a pokiaľ sú vlastníčkov vozidla a osoba zapísaná ako držiteľ rôzne osoby, tak je ním držiteľ, pričom zároveň platí, že ak držiteľ zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho alebo zanikol bez právneho nástupcu, je ním vlastníčkov vozidla, tak nie je možné fakultatívne určovať účastníkmi zmluvného vzťahu iný spôsob, ktorým by bol stanovený držiteľ vozidla. Poukázal na § 2 ods. 24 zákona č. 106/2018 Z.z., podľa ktorého držiteľom vozidla je osoba, na ktorú je vozidlo prihlásené v evidencii vozidiel a ktorá je zapísaná v dokladoch vozidla. S poukazom na § 118 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uviedol, že nie je smerodajné, kto v skutočnosti reálne vozidlo užíval, ale nositeľom práv a povinností je ten, kto je zapísaný v dokladoch vozidla. Ďalej argumentoval tým, že registrácia vozidla v inom štáte nemá vždy za následok automatické vyradenie z evidencie vozidiel v Slovenskej republike. S poukazom na úpravu vyradenia vozidla administratívnym úkonom z dôvodu registrácie v inom členskom štáte v zmysle čl. 5, bodu 2 Smernice rady 1999/37/ES o registračných dokumentoch pre vozidlá, uviedol, že ak by žalobca uplatnil tento postup a odovzdal by osvedčenie o registrácii českému orgánu PZ, musel by český orgán PZ do 2 mesiacov informovať slovenský dopravný inšpektorát o jeho odňatí, čo sa však nestalo, preto slovenský dopravný inšpektorát nemal a ani nemohol mať vedomosť o registrácii vozidla v Českej republike. Podľa žalovaného sa žalobca nezodpovedne spoliehal na to, že nový vlastníčkov odovzdá slovenské tabuľky s evidenčnými číslami aj s dokladmi českému dopravnému inšpektorátu, čo sa nestalo, lebo o tom nepredložil žiadne potvrdenie a preto je naďalej podliehal povinnosti podrobiť vozidlo kontrolám v Slovenskej republike a niest' následky za nesplnenie týchto povinností. Žalovaný uviedol, že k nepriaznivej situácii žalobcu došlo jeho nedbanlivosťou, resp. nevedomosťou, nakoľko mal a mohol vedieť, že predajom vozidla nebol automaticky zbavený postavenia prevádzkovateľa predmetného vozidla podľa zákona č. 106/2018 Z. z.

4. Krajský súd konštatoval, že správneho deliktu spočívajúceho v porušení povinnosti bez vyzvania a na vlastné náklady podrobiť motorové vozidlo emisnej kontrole pravidelnej v lehotách, spôsobom a v rozsahu ustanovenými vykonávacím právnym predpisom sa môže dopustiť jedine prevádzkovateľ vozidla, pričom zákon č. 106/2018 Z.z. považuje za prevádzkovateľa vozidla v prvom rade vlastníčkov vozidla alebo vlastníčkov určeného držiteľa vozidla. K tomu uviedol, že vlastníčkov motorového vozidla je osoba zapísaná v osvedčení o evidencii časť I (tzv. malý technický preukaz) alebo časť II (tzv. veľký technický preukaz) alebo osoba, ktorá hodnovernými dokladmi preukáže spôsob nadobudnutia vlastníctva vozidla. S poukazom napr. na § 118 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. krajský súd

konštatoval, že zákonodarca predpokladá, že osoba uvedená v osvedčení o evidencii časť I alebo časť II nemusí byť vlastníkom motorového vozidla, teda predpokladá aj taký právny stav, kedy vlastníkom je iná osoba ako zapísaná v osvedčení. Krajský súd ďalej uviedol, že jedným z oprávnení vlastníka motorového vozidla je určiť držiteľa vozidla, pričom týmto je osoba, na ktorú je vozidlo prihlásené v evidencii vozidiel a ktorá je zapísaná v dokladoch vozidla (§ 2 ods. 24 zákona č. 106/2018 Z.z.). V tomto smere je právne relevantnou len skutočnosť, že ide o osobu uvedenú v evidencii vozidiel a jej uvedenie zodpovedá vôli vlastníka vozidla.

5. Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadom pripodobnenia evidencie zmien vlastníctva vozidiel s katastrálnym konaním, pretože pokiaľ ide o konanie o vklade vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam týkajúce nehnuteľností, s poukazom na § 28 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. sa práva k nehnuteľnostiam zo zmlúv zapisujú do katastra vkladom a je *expressis verbis* ustanovené, že práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1 vznikajú, menia sa alebo zanikajú vkladom do katastra, ak zákon neustanovuje inak, z čoho vyplýva, že právna účinnosť zmlúv týkajúca sa údajov o právach k nehnuteľnostiam, a to o vlastníckom práve, záložnom práve, vecnom bremene, o predkupnom práve, ak má mať účinky vecného práva, ako aj o právach vyplývajúcich zo správy majetku štátu, zo správy majetku obcí, zo správy majetku vyšších územných celkov, o nájomných právach k pozemkom, ak nájomné práva trvajú alebo majú trvať najmenej päť rokov nastávajú až vydaním rozhodnutia - vkladom do katastra. Analogicky k posudzovanej veci: pokiaľ je uzavretá kúpna zmluva, ktorej predmetom je prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudne kupujúci až rozhodnutím príslušnej správy katastra. Takéto rozhodnutie má konštitutívny účinok, teda právny stav založený zmluvou nastane až momentom právoplatnosti rozhodnutia. K tomu krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o prihlasovanie vozidiel do evidencie a vykonanie zmien v evidenciu vozidiel, príslušná právna úprava, zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, neobsahuje žiadne ustanovenie, z ktorého by sa dalo dedukovať, že takéto evidenčné úkony sú podmienkou vzniku, zmeny alebo zániku vlastníckych alebo obdobných (odvodených) práv k motorovému vozidlu.

6. Krajský súd konštatoval, že zo zákona č. 8/2009 Z.z. vyplýva, že evidencia vozidiel je informačný systém Policajného zboru SR, ktorý sa vedie na účely získavania informácií o vlastníkoch vozidiel, držiteľoch vozidiel, osobách, ktoré zastupujú vlastníkov vozidiel alebo držiteľov vozidiel, osobách oprávnených konať za vlastníka vozidla alebo za držiteľa vozidla, technických údajov vozidiel, vydaných dokladoch, tabuľkách s evidenčným číslom a poskytovaní údajov z tejto evidencie. Zápisy vykonané v danom kontexte orgánom Policajného zboru SR sú zápisy s deklaratórnym účinkom, teda len potvrdzujú právny stav, ktorý už vznikol skôr. K tomu krajský súd uviedol, že pokiaľ bola v prejednávanej veci uzavretá kúpna zmluva, predmetom ktorej je prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, kupujúci nadobúda vlastníctvo prevzatím veci, ak nie je účastníkmi kúpnej zmluvy dohodnuté inak (§ 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Evidenčný úkon zápisu vlastníka vozidla vykonaný orgánom Policajného zboru SR nemá konštitutívne účinky.

7. Pokiaľ žalovaný argumentoval poukazom na § 118 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. v tom, že nie je smerodajné, kto v skutočnosti reálne vozidlo užíval, ale nositeľom práv a povinností je ten, kto je zapísaný v dokladoch vozidla, krajský súd sa s uvedeným nestotožnil a poukázal na to, že príslušné ustanovenie sa týka držby vozidla, nie vlastníctva. Krajský súd poukázal na to, že žalobca bol vlastníkom motorového vozidla, ale nebol jeho držiteľom, keďže týmto bola obchodná spoločnosť Hertz Autopožičovňa s.r.o., ktorú žalobca určil za držiteľa (na základe nájomnej zmluvy týkajúcej sa vozidla). Od júna 2013 žalobca nebol už ani vlastníkom vozidla, keďže vlastnícke právo previedol na obchodnú spoločnosť Autosalón Klokočka Centrum a.s., ktorej bolo vozidlo i odovzdané (5. júna 2013). Vzhľadom na to, že motorové vozidlo nebolo podrobené emisnej kontrole pravidelnej v lehote do 14. mája 2016, žalobca nemohol túto povinnosť plniť a za jej nesplnenie niesť deliktuálnu zodpovednosť, pretože v čase spáchania správneho deliktu nebol ani vlastníkom ani vlastníkom určeným držiteľom vozidla, teda nebol prevádzkovateľom vozidla - osobou povinnou v zmysle § 45 ods. 1 písm. b/ bod 2. zákona č. 106/2018 Z. z.

8. Krajský súd konštatoval, že skutočnosť, že vozidlo bolo evidované v rozhodnom čase v Slovenskej republike je z hľadiska posúdenia deliktuálnej zodpovednosti žalobcu právne irelevantná a žalobca hodnoverným spôsobom v administratívnom konaní preukázal, že nebol v čase tvrdeného spáchania správneho deliktu prevádzkovateľom vozidla, ani vlastníkom ani vlastníkom určeným držiteľom vozidla, preto jeho evidovanie v informačnom systéme bolo len formálne a nemožno na tomto dôkaze vo svetle žalobcom predložených dôkazov (opísané v ods. 3 odôvodnenia rozsudku) postaviť tvrdenie o spáchaní správneho deliktu porušením povinnosti § 45 ods. 1 písm. b/ bod 2. zákona č. 106/2018 Z.z. Rovnako na posúdenie deliktuálnej zodpovednosti nemohla mať vplyv skutočnosť, že žalobca nepostupoval podľa § 119 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., pretože rozhodnou pre posúdenie zodpovednosti za spáchanie správneho deliktu porušením povinnosti podľa § 45 ods. 1 písm. b/ bod 2. zákona č. 106/2018 Z.z. je otázka, kto bol v čase rozhodnom pre posúdenie skutku prevádzkovateľom vozidla - vlastníkom alebo vlastníkom určeným držiteľom vozidla. Žalobca v administratívnom konaní preukázal, že nebol v čase tvrdeného spáchania správneho deliktu prevádzkovateľom vozidla - ani vlastníkom ani vlastníkom určeným držiteľom vozidla.

9. Na základe uvedeného krajský súd konštatoval nesprávne právne posúdenie veci zo strany správnych orgánov, pretože tieto sa odmietli zaoberať dôkazmi predloženými žalobcom preukazujúcimi, že v čase rozhodnom pre posúdenie veci nebol ani vlastníkom ani vlastníkom určeným držiteľom vozidla, teda nebol prevádzkovateľom vozidla, osobou, ktorá mala povinnosť podrobiť predmetné vozidlo technickej kontrole pravidelnej ku dňu 14. mája 2016 a hoci správne vyložili príslušnú normu, na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikovali.

10. Žalovaný ako sťažovateľ podal včas kasačnú sťažnosť proti rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/42/2020-61 z 23. februára 2022, č.k. 2S/42/2020-61 z 23. februára 2022 a č.k. 2S/42/2020-60 z 23. februára 2022. V kasačnej sťažnosti uviedol, že v prejednávanej veci mu boli doručené tri rozsudky Krajského súdu v Bratislave a to nasledovne:

- dňa 15. marca 2022, rozsudok č.k. 2S/42/2020-61 z 23. februára 2022 (ďalej len „rozsudok 1“), ktorým súd rozhodnutie žalovaného ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 8532/2018-9.2 (25/2018rozk.), záznam č. 44408/2018 zo dňa 21. augusta 2018 spolu s rozhodnutím Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 6109/2018-5.3, 29897/2018 zo dňa 6. júna 2018 zrušuje a vec vracia orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca má voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

- dňa 15. marca 2022, rozsudok č. 2S/42/2020-61 z 23. februára 2022 (ďalej len „rozsudok 2“), ktorým súd žalobu zamietal. Žalovanému sa právo na náhradu trov nepriznáva.

- dňa 16. marca 2022, rozsudok č. 2S/42/2020-60 z 23. februára 2022 (ďalej len „rozsudok 3“), ktorým súd napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OU-BA-OOPI2019/129080-002 zo dňa 6. decembra 2019 ako aj rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 zo dňa 16. septembra 2019 zrušuje a vec vracia orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca má voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

11. Sťažovateľ odôvodnil kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. d/ a g/ SSP, teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo. Uviedol, že vo všetkých troch rozsudkoch bolo znenie odôvodnenia totožné, vyplynulo z nich, že krajský súd neakceptoval argumentáciu žalovaného a ich podstatou bolo, že evidenčný úkon zápisu vlastníka vozidla vykonaný orgánom PZ má deklaratórne účinky, čo vo vzťahu k posudzovanému prípadu znamená, že pokiaľ bola uzavretá kúpna zmluva, predmetom ktorej je prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, kupujúci nadobúda vlastníctvo prevzatím veci, ak nie je účastníkmi kúpnej zmluvy dohodnuté inak, z čoho vyplýva, že nositeľom práv a povinností vyplývajúcich zo zákona č. 106/2018 Z.z. nie je ten, kto je zapísaný v dokladoch vozidla, podľa registra Národnej evidencie vozidiel. Žalobca neniesol v čase spáchania skutku deliktuálnu zodpovednosť, keďže nebol vlastníkom, ani vlastníkom určeným držiteľom vozidla, teda nebol prevádzkovateľom vozidla osobou povinnou v zmysle § 45 ods. 1 písm. b/ bod I zákona č. 106/2018 Z.z.

12. Sťažovateľ namietal vydanie troch rozsudkov, z ktorých každý má iný výrok. Hoci k tomu podľa sťažovateľa došlo pravdepodobne administratívnym pochybením, rozsudky boli riadne doručené a sťažovateľ nemá zákonné oprávnenie „vybrať“ si správny rozsudok, resp. ten, ktorý logicky nadväzuje na obsah odôvodnenia, ktoré sú vo všetkých troch rozsudkoch totožné. Poukázal na to, že nemá oprávnenie vymazať „nesprávne rozsudky“ z elektronického systému Fabasoft, v ktorom elektronicky eviduje spisy. Domnieva sa, že krajský súd mal vydať len jeden rozsudok a to posledný rozsudok 3, pričom rozsudok 1 a rozsudok 2 mali byť zrušené z dôvodu res iudicata.

13. K nesprávnemu právnemu posúdeniu namietal, že vo výroku rozsudku 3 krajský súd uviedol, že zrušuje okrem rozhodnutia žalovaného aj rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 z 16. septembra 2019 a vec vracia orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Sťažovateľ napadnutým rozhodnutím nerozhodoval o prvostupňovom rozhodnutí s označením č. OU-BA-OCDPK-2019/093670, ale o prvostupňovom rozhodnutí č. OU-BA-OCDPK2019/093668 z 16. septembra 2019. Sťažovateľ namietal, že krajský súd teda nemohol zrušiť rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré nekorešponduje s napadnutým rozhodnutím sťažovateľa ako žalovaného. K tomu uviedol, že nesprávne uvedené rozhodnutie č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 reálne existuje, týka sa však uloženie pokuty za nesplnenie povinnosti podrobiť vozidlo EČV: F. emisnej kontrole pravidelnej, pričom však predmetom súdneho konania bolo nesplnenie povinnosti podrobiť toto vozidlo technickej kontrole pravidelnej, nie emisnej. Sťažovateľ nemá vedomosť o tom, že by na súd bola podaná žaloba za uloženie pokuty z dôvodu nepodrobenia vozidla emisnej kontrole. Takýto výrok podľa sťažovateľa nemá spôsobilosť zaviazat' prvostupňový správny orgán aby vo veci ďalej konal a musí byť zrušený.

14. Sťažovateľ v nadväznosti na uvedené ďalej namietal, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku 3 odvolával na nesprávne ustanovenia zákona č. 106/2018 Z.z., ktoré sa týkajú emisnej kontroly a nie technickej, ktorá bola predmetom konania a to konkrétne na znenie § 45 ods. 1 písm. b/ bod druhý, podľa ktorého prevádzkovateľ vozidla je povinný bez vyzvania a na vlastné náklady podrobiť motorové vozidlo emisnej kontrole pravidelnej v lehotách, spôsobom a v rozsahu ustanovenými vykonávacím právnym predpisom podľa § 136 ods. 3 písm. h/, na znenie § 148 ods. 14 písm. b/ bod piaty, podľa ktorého okresný úrad uloží prevádzkovateľovi vozidla pokutu 165,- € za každé vozidlo, ak nepodrobí vozidlo v ustanovenej lehote emisnej kontrole pravidelnej podľa § 45 ods. 1 písm. b/ druhého alebo štvrtého bodu, ktoré uviedol v odôvodnení rozsudku 3 v jeho bodoch 1., 4., 7., 8., 29., 31., 32., 48., 52., 69. a 70. Z uvedených dôvodov považuje sťažovateľ odôvodnenie veci na základe nesprávneho právného posúdenia, na základe nesprávnych právnych ustanovení, porušujúce princípy právnej istoty, hoci inak rešpektuje posúdenie vecnej stránky a logické závery súdu.

15. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h/ SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky <<http://www.nssud.sk>> (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť sťažovateľa vyhodnotil ako dôvodnú a preto podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie Správneho súdu v Bratislave.

17. Kasačný súd úvodom ozrejmuje, že v kasačnom konaní je predmetom prieskumu napadnutý rozsudok 3, teda rozsudok krajského súdu č.k. 2S/42/2020-60 z 23. februára 2022, ktorým krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OU-BA-OOPI2019/129080-002 zo dňa 6. decembra 2019 ako aj rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 zo dňa 16. septembra 2019 zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy

prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobcovi voči žalovanému priznal právo na úplnú náhradu trov konania.

18. V nadväznosti na uvedené kasačný súd pre úplnosť uvádza, že nie je oprávnený preskúmať rozsudok 1 a rozsudok 2, keďže tieto sa nenachádzajú v súdnom spise, ani v elektronickom spise a ani zo zápisnice nevyplýva, že by tieto boli vydané. Kasačný súd však v tejto súvislosti nerozporuje, že v dôsledku administratívnej chyby mohlo dôjsť k ich doručeniu sťažovateľovi, keďže táto skutočnosť vyplýva z prípisu č.k. 2S/42/20-68 zo 16. marca 2022 na č.l. 68, ako aj z príloh ku kasačnej sťažnosti.

19. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom kasačnej sťažnosti, súdneho ako aj administratívneho spisu konštatuje, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OU-BA-OOPI2019/129080-002 zo dňa 6. decembra 2019 sa týka pokuty za technickú kontrolu, pričom rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 zo dňa 16. septembra 2019 sa týka pokuty za emisnú kontrolu. V žalobe žalobca ako predmet súdneho prieskumu označil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OU-BA-OOPI2019/129080-002 zo dňa 06. decembra 2019 (technická kontrola) a v dôsledku administratívnej chyby aj rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 zo dňa 16. septembra 2019 (emisná kontrola), pričom cit. prvostupňové rozhodnutie teda nepredchádzalo, resp. nesúviselo s napadnutým rozhodnutím žalovaného - sťažovateľa. Skutočnosť, že ide o administratívne pochybenie a, že správne malo byť predmetom konania prvostupňové rozhodnutie č. OU-BA-OCDPK2019/093668 zo 16. septembra 2019, vyplynula tak z e-mailovej komunikácie žalovaného a žalobcu z 16. júna 2020 (č.l. 4 v administratívnom spise), ako z vyjadrenia žalovaného resp. z administratívneho spisu prvostupňového orgánu, ktorý bol predložený krajskému súdu k „správne“ prvostupňovému rozhodnutiu, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu, t.j. k prvostupňovému rozhodnutiu č. OU-BA-OCDPK2019/093668 zo 16. septembra 2019.

20. Kasačný súd po oboznámení sa s výrokom napadnutého rozsudku 3 a s obsahom zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku na č.l. 58 konštatuje, že krajský súd okrem napadnutého rozhodnutia žalovaného zrušil aj s týmto nesúvisiace prvostupňové rozhodnutie č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 zo dňa 16. septembra 2019, týkajúce sa emisnej kontroly. Kasačný súd sa stotožňuje s námietkou sťažovateľa, že krajský súd nebol oprávnený zrušiť toto rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. OU-BA-OCDPK-2019/093670 zo dňa 16. septembra 2019, týkajúce sa emisnej kontroly, ktoré nekorešponduje s napadnutým rozhodnutím žalovaného. Kasačný súd konštatuje, že vzhľadom na skutočnosť, že cit. rozhodnutie nesúvisí s napadnutým rozhodnutím žalovaného a týka sa iného typu kontroly (konkrétne emisnej a nie technickej, s ktorou súvisel predmet súdneho prieskumu), tak tento výrok nie je spôsobilý zaviazat' prvostupňový správny orgán aby vo veci ďalej konal a stáva sa tak nevykonateľným.

21. K tomu ďalej kasačný súd uvádza, že výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavka určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku musí byť dôsledne rešpektovaná aj pri vydávaní súdneho rozhodnutia, pričom rešpektovanie tejto požiadavky je predpokladom pre vykonateľnosť výroku, ktorá je jeho základnou vlastnosťou. V prejednávanej veci je z pohľadu kasačného súdu výrok nevykonateľný z materiálneho hľadiska, pretože smeruje voči prvostupňovému rozhodnutiu, ktoré síce existuje, avšak nebolo predmetom súdneho konania, čo malo byť krajskému súdu zrejmé najmä z obsahu administratívneho spisu.

22. Vychádzajúc z § 5 ods. 5 SSP, v ktorom je vyjadrená tzv. dispozičná zásada, je zrejmé, že konanie v správnom súdnictve začína na návrh, teda nie ex offio, pričom práve návrh (žaloba) je z hľadiska svojho obsahu určujúca pre determinovanie rozsahu súdneho prieskumu a s tým spojeného určenia konkrétnych rozhodnutí správnych orgánov, ktoré majú byť v konaní preskúmané. Napriek skutočnosti, že pri spísaní žaloby mohlo dôjsť k administratívnej chybe, ktorá mala za následok nesprávne číselné označenie prvostupňového rozhodnutia, krajský súd mal k dispozícii administratívne spisy, ako aj iné listiny, ktoré s prihliadnutím na obsah žaloby jednoznačne určovali,

že prvostupňovým rozhodnutím, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu žalovaného a teda súviselo so žalobcom vymedzeným predmetom súdneho prieskumu malo byť prvostupňové rozhodnutie č. OU-BA-OCDPK2019/093668 zo 16. septembra 2019 viažuce sa k pokute za technickú kontrolu.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že krajský súd pri prejednávaní veci postupoval v zmysle § 45 ods. 1 písm. b/ bod 2 zákona č. 106/2018 Z. z., podľa ktorého je prevádzkovateľ vozidla je povinný bez vyzvania a na vlastné náklady motorové vozidlo podrobiť emisnej kontrole pravidelnej (...) a § 148 ods. 14 písm. b/ bod 5 zákona č. 106/2018 Z. z., podľa ktorého okresný úrad uloží prevádzkovateľovi vozidla pokutu 165,- € za každé vozidlo, ak nepodrobí vozidlo v ustanovenej lehote emisnej kontrole pravidelnej podľa § 45 ods. 1 písm. b) druhého alebo štvrtého bodu je zrejmé, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože predmetom súdneho prieskumu mali byť rozhodnutia týkajúce sa technickej kontroly a teda krajský súd krajský súd na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu (t.j. neaplikoval časti príslušnej právnej normy týkajúce sa technickej kontroly - t.j. § 45 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 106/2018 Z. z. a § 148 ods. 14 písm. b/ bod 4 zákona č. 106/2018 Z. z.), resp. aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej časti právnej normy aplikoval inú časť právnej normy).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Správneho súdu v Bratislave, na ktorý v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 1. júna 2023 prešiel výkon súdnictva vo vzťahu ku konaniam vo veciach, v ktorých dovtedy konal Krajský súd v Bratislave. Úlohou Správneho súdu v Bratislave v ďalšom konaní bude prejednať žalobu v medziach jej žalobných bodov, pričom správny súd je v zmysle § 469 SSP viazaný právnym názorom kasačného súdu.

25. Podľa § 467 ods. 3 SSP, ak kasačný súd zruší rozhodnutie správneho súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, správny súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil Správnemu súdu v Bratislave na ďalšie konanie a v kontexte s vyššie citovaným ustanovením o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne správny súd.

26. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

